

Sygn. akt I C 203/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 listopada 2015 r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSO Aneta Fiałkowska – Sobczyk

Protokolant: Aneta Łokaj

po rozpoznaniu w dniu 5 listopada 2015 r. we Wrocławiu

sprawy z powództwa (...) S.A. z siedzibą we W.

przeciwko P. C. i Z. C. (1)

o zapłatę

I. utrzymuje w całości w mocy nakaz zapłaty z dnia 15 grudnia 2014 r;

II. zasądza solidarnie od pozwanych P. C. i Z. C. (1) na rzecz powoda (...) S.A. z siedzibą we W. kwotę 3 617 zł tytułem zwrotu dalszych kosztów procesu.

Na oryginale właściwy podpis.

Sygn. akt IC 203/15

UZASADNIENIE

Powód (...) S.A. z siedzibą we W. wniósł o zasądzenie solidarnie od pozwanych P. C. i Z. C. (1) z weksla kwoty 95 260,64 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 21 grudnia 2011 r. do dnia zapłaty.

Uzasadniając swoje żądanie powód wskazał, że zawarł z pozwanymi, działającymi jako spółka cywilna, umowę leasingu nr (...). W związku z zawarciem umowy pozwani wystawili powodowi, na zabezpieczenie roszczeń z umowy, weksel in blanco bez protestu i upoważnili powoda do jego wypełnienia, zgodnie ze złożonymi deklaracjami wekslowymi. Po rozliczeniu umowy leasingowej powód, zgodnie z treścią deklaracji wekslowej, wypełnił weksel i opatrzył go datą płatności na dzień 20 grudnia 2011r. Weksel nie został wykupiony przez pozwanych w terminie.

Nakazem zapłaty z 15 grudnia 2014 r. orzeczono zgodnie z żądaniem pozwu.

W zarzutach od nakazu zapłaty pozwani zaskarżyli nakaz w całości i wnieśli o jego uchYLENIE.

Uzasadniając swoje stanowisko w sprawie pozwani powołali się na swoją złą sytuację ekonomiczną uniemożliwiając im terminową spłatę rat leasingowych. Podali, że zadłużenie powstało na skutek okoliczności, za które pozwani nie ponoszą winy. Wskazali bowiem na fakt, że w roku 2010 pojawił się ogólnoswiatowy kryzys gospodarczy, którego negatywny wpływ odczuli także pozwani. Dlatego też, zgodnie z treścią art. 475 § 1 k.c., ich zobowiązanie względem strony powodowej wygasło, gdyż stało się niemożliwe do realizacji na skutek okoliczności niezależnych od działań strony pozwanej.

Z ostrożności procesowej pozwani podnieśli dodatkowo, że kwota na wekslu jest zawyżona, bowiem przedmiot leasingu został sprzedany po cenie zaniżonej w porównaniu do jego ceny rynkowej, przez co kwota 95 260,64 zł nie stanowi rzeczywistej wysokości zadłużenia.

W przedmiotowej sprawie od momentu przejęcia strona powodowa w pełni dysponowała przedmiotem leasingu, a pozwani nie mieli żadnego wpływu na fakt, kiedy on zostanie sprzedany i jak w związku z tym zmniejszy się jego wartość. Tym samym nie można pozwanych obciążać ryzykiem braku chętnych do kupienia przedmiotu leasingu – jest to ryzyko strony powodowej, która prowadzi profesjonalną działalność w zakresie leasingu. Dlatego też, zdaniem pozwanych, zdyskontowane raty leasingowe należało pomniejszyć o wartość przedmiotu leasingu z dnia jego przejęcia.

Nadto pozwani wskazali, że treść deklaracji wekslowej zg. z którą (...) ma prawo wypełnić weksel (...) odpowiadającą mojemu zadłużeniu (...) oraz kosztami z jakiego bądź tytułu” stanowi niewątpliwie naruszenie zasad współzycia społecznego i tym samym art. 353¹ k.c.

Pozwani dodali jeszcze, że z uwagi na poprawę kondycji finansowej wielokrotnie informowali stronę powodową, iż chcieliby wykupić przedmioty leasingowe, które nie zostały jeszcze sprzedane. Prośby te jednak zostały przez powódkę zlekceważone. Takie działania strony powodowej objawiają się jako nierzetelne i nielojalne wobec kontrahenta.

Strona powodowa, która w międzyczasie zmieniła nazwę na (...) S.A. we W. w odpowiedzi na zarzuty wniosła o utrzymanie w mocy nakazu zapłaty z dnia 15 grudnia 2014 r. w całości.

W ocenie strony powodowej zarzut pozwanych, jakoby cena uzyskana ze sprzedaży przedmiotu leasingu była zaniżona jest chybiony. Postanowienie § 20 ust. 3 OWULO nakazuje bowiem pomniejszyć wysokość pozostałych do uiszczenia rat o wartość netto, tj. bez podatku VAT, uzyskaną ze sprzedaży przedmiotu leasingu. Wskazane postanowienie OWULO w pełni koresponduje z kodeksową regulacją umowy leasingu. Korzyścią w rozumieniu art. 709¹⁵ k.c. jest bowiem tylko takie przysporzenie, które ma charakter rzeczywisty. Tymczasem przejęcie przedmiotu leasingu po rozwiązaniu umowy daje leasingodawcy tylko potencjalną możliwość uzyskania określonych korzyści, w zależności od tego, czy i za ile przedmiot zostanie sprzedany.

Strona powodowa dołożyła wszelkiej staranności, aby przedmiot leasingu został sprzedany po cenie jak najwyższej. Po odzyskaniu przedmiotu leasingu strona powodowa zleciła sporządzenie ekspertyzy technicznej mającej na celu ustalenie stanu technicznego przedmiotu oraz jego wartości rynkowej stanowiącej podstawę określenia ceny wywoławczej. Rzeczoznawca majątkowy określił wartość przedmiotu na kwotę 51 700 zł netto. Przedmiot został następnie sprzedany za kwotę 65 000 zł netto, a więc znacznie powyżej jego wartości rynkowej. O uzyskaną cenę netto strona powodowa pomniejszyła zobowiązanie pozwanych wynikające z umowy leasingu nr (...).

W świetle powyższego, zdaniem strony powodowej, brak jest jakichkolwiek podstaw do przyjęcia, że korzyścią finansującego, którą może on odliczyć na podstawie art. 709¹⁵ k.c. w przypadku wypowiedzenia umowy z winy korzystającego, jest wartość rynkowa przedmiotu leasingu, a więc wartość, za jaką potencjalnie może on zbyć przedmiot leasingu, a nie rzeczywista wartość uzyskana ze sprzedaży leasingu wyznaczona przez popyt i podaż na rynku. Żaden przepis prawa, ani postanowienia OWULO nie wskazują na rzeczywistą wartość przedmiotu leasingu, lecz cenę uzyskaną z jego sprzedaży. Ta zaś jednoznacznie wynika z przedłożonej przez stronę powodową faktury VAT za sprzedaż przedmiotu leasingu.

Należy podkreślić, że jeżeli pozwani uważali, że przedmiot może zostać sprzedany za cenę wyższą, to mogli wskazać nabywcę oferującego taką cenę. Leasingobiorca ma bowiem prawo uczestniczenia w sprzedaży przedmiotu leasingu, w szczególności poprzez wskazywanie zainteresowanych nabyciem własności przedmiotu leasingu (§ 20 ust. 3 OWULO). Wskazane postanowienie OWULO chroni interesy pozwanych, którzy mogli aktywnie uczestniczyć w procedurze sprzedaży przedmiotu leasingu po rozwiązaniu umowy. Przy czym uprawnienie to nie oznacza, że strona powodowa miała obowiązek zawiadomienia pozwanych o przystąpieniu do procedury sprzedaży przedmiotu leasingu. Pozwani zawierając umowę leasingu zaakceptowali bowiem OWULO, zapoznali się z ich treścią, a tym samym musieli

być świadomi faktu, że wypowiedzenie umowy leasingu oraz zwrócenie przedmiotu leasingu stronie powodowej będzie skutkowało koniecznością rozliczenia umowy. Nic zatem nie stało na przeszkodzie, aby pozwani podejmowali działania zmierzające wskazania nabywcy przez stronę powodową.

Ewentualne zarzuty pozwanych dotyczące możliwości uzyskania wyższej ceny, które w ocenie strony powodowej są nieuzasadnione, stanowią w rzeczywistości zgłaszanie roszczeń odszkodowawczych przez pozwanych. Pozwanym natomiast w ramach tego postępowania nie przysługuje prawo dochodzenia roszczeń odszkodowawczych wobec (...) S.A., tym samym Sąd nie jest władny prowadzić postępowania dowodowego w zakresie ustalania innej wartości przedmiotu leasingu niż faktycznie uzyskana przez stronę powodową.

Nie zasługuje również na uwzględnienie podniesiony przez pozwanych zarzut niemożności świadczenia z powodu trudnej sytuacji finansowej pozwanych. Brak środków pieniężnych na realizację umowy nie oznacza niemożności świadczenia w rozumieniu art. 475 k.c., gdyż dłużnik zawsze odpowiada za swoją zdolność płatniczą.

Chybiony jest także zarzut sprzeczności postanowień deklaracji wekslowej z zasadami współzycia społecznego. Określenie, iż strona powodowa może dochodzić kosztów powstałych z jakiegokolwiek tytułu nie oznacza wcale, że strona powodowa w sposób zupełnie dowolny może kształtować wysokość sumy wekslowej. Na sumę wekslową może bowiem składać się jedynie zobowiązanie pozwanych wynikające z rozliczenia umowy leasingu nr (...), tj. raty leasingowe, a także inne koszty powstałe w związku z rozwiązaniem umowy leasingu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

(...) S.A. z siedzibą we W. zawarł w dniu 26.08.2008 r. z pozwanymi P. C. i Z. C. (2) umowę leasingu nr (...), której przedmiotem był ciągnik siodłowy D. (...) o wartości 151 000 zł netto (184 220 zł brutto).

Przedmiot leasingu został przekazany pozwanym do używania, w zamian za terminowe i zgodne z harmonogramem regulowanie opłat leasingu.

Umowa została zawarta na okres 4 lat.

(dowód: umowa leasingu operacyjnego nr (...) wraz z OWULO, k. 76-78);

Integralną częścią umowy leasingu były Ogólne Warunki Umowy Leasingu Operacyjnego. W § 20 OWULO strony uzgodniły, że w przypadku opóźnienia płatności którejkolwiek z rat leasingobiorca ponosi odsetki w podwójnej ustawowej wysokości; niezależnie od tego leasingodawca może rozwiązać umowę ze skutkiem natychmiastowym, po uprzednim wyznaczeniu dodatkowego terminu na piśmie, w przypadku gdy opróżnienie przekroczy 14 dni. W takim wypadku leasingodawca ma prawo do natychmiastowego przejęcia posiadania przedmiotu leasingu i żądania zapłaty wszystkich pozostałych opłat leasingowych, wraz z równowartością ceny sprzedaży poleasingowej, obliczonych z uwzględnieniem dyskonta według stawki WIBOR dla depozytów trzymiesięcznych.

Natomiast § 20 ust. 3 OWULO stanowi, że w przypadku natychmiastowego rozwiązania umowy wysokość pozostałych do uiszczenia opłat leasingowych pomniejsza się o wartość netto (bez podatku VAT) uzyskaną ze sprzedaży przedmiotu leasingu, o ile sprzedaż ta odbędzie się w terminie 60 dni od daty przejęcia przedmiotu leasingu.

(dowód: OWULO dołączone do umowy leasingu nr (...), k. 18-20);

Na zabezpieczenie roszczeń strony powodowej wynikających z umowy leasingu nr (...) pozwani wystawili weksel in blanco bez protestu i upoważnili powoda do jego wypełnienia zgodnie ze złożoną deklaracją wekslową na sumę opowiadającą zadłużeniu z tytułu umowy leasingu nr (...), łącznie z odsetkami oraz kosztami z jakiego bądź tytułu powstałymi oraz weksel ten opatrzyć datą płatności według swego uznania.

(dowód: deklaracja wekslowa, k. 8);

Umowa leasingu została rozwiązana z powodu naruszenia §17,18,19 OWULO tj. z powodu zaległości w płatności rat leasingowych.

(okoliczności bezsporne);

Po odzyskaniu przedmiotu leasingu strona powodowa zleciła sporządzenie ekspertyzy technicznej mającej na celu ustalenie stanu technicznego przedmiotu oraz jego wartości rynkowej stanowiącej podstawę określenia ceny wywoławczej do sprzedaży poleasingowej. Rzeczoznawca majątkowy określił wartość przedmiotu na kwotę 51 700 zł netto. Przedmiot został następnie sprzedany za kwotę 65 000 zł netto. O uzyskaną cenę netto strona powodowa pomniejszyła zobowiązanie pozwanych wynikające z umowy leasingu nr (...).

(dowód: faktura VAT za sprzedaż przedmiotu leasingu - k. 79; ekspertyza techniczna przedmiotu leasingu – k. 80 -96);

W związku z nieuregulowaniem zaległych płatności strona powodowa wypełniła weksel in blanco na sumę 95 260,64 zł i wezwała pozwanego do wykupienia weksla w dniu 20 grudnia 2012 r.

Na sumę wekslową składają się:

- zaległości wynikające z wystawionych faktur – **11 053, 70 zł**,
- przyszłe raty wraz z wartością wykupu w wysokości 46 832,56 CHF zdyskontowane wg stopy procentowej 11%, co daje kwotę 46 775,68 CHF, przeliczone wg kursu 1CHF = 3 1121 zł - **145 570,60 zł**,
- koszty ekspertyzy – **300 zł**,
- koszty windykacji – **2 593,27 zł**,
- wartość sprzedaży netto – pomniejszające przyszłe raty (- 65 000 zł)

Łącznie 95 260,64 zł.

(dowód: wezwanie do wykupienia weksla, k. 98, kserokopia weksla, k.7.);

Sąd zważył, co następuje:

Strona powodowa (...) S.A. z siedzibą we W. w rozpoznawanej sprawie domagała się **z weksla** zapłaty solidarnie od pozwanych kwoty 95 260,64 zł. Przy czym powód przedłożył wypełniony na dochodzoną kwotę weksel własny, podpisany przez pozwanych.

Na wstępie więc wskazać należy, że podstawą roszczenia powoda stanowił sam fakt posiadania należycie wypełnionego weksla (art. 101 ustawy z dnia 28 kwietnia 1936 r. – Prawo wekslowe).

W oparciu o przedstawione dokumenty Sąd wydał na rzecz powoda nakaz zapłaty uwzględniający żądanie (art. 485 § 2 k.p.c.).

W niniejszej sprawie bezsporne było, że strony w dniu 26.08.2008 r. zawarły umowę leasingu operacyjnego nr (...), którego przedmiotem był ciągnik siodłowy (...)o wartości ofertowej brutto 184 220 zł została skutecznie zawarta i jest ważna. Przy czym integralną część umowy stanowiły ogólne warunki umowy leasingu, które pozwani otrzymali przy zawarciu umowy i zapoznali się z ich treścią. Pozwani nie kwestionowali, a nawet wprost przyznali, że zalegali z zapłatą rat leasingowych. Dlatego też po stronie powodowej zaktualizowało się uprawnienie do rozwiązania umowy leasingu ze skutkiem natychmiastowym. Z § 20 ust. 1 wiążących strony ogólnych warunków umowy leasingu wynikało, iż w przypadku niewywiązywania się przez pozwanego z postanowień umowy, strona powodowa miała obowiązek wezwać leasingobiorcę pisemnie do zapłaty, wyznaczając mu w tym celu dodatkowy termin, pod rygorem rozwiązania

umowy leasingu ze skutkiem natychmiastowym. Strona powodowa skutecznie zatem, na podstawie § 20 ust. 1 OWULO rozwiązała z pozwanym umowę leasingu operacyjnego w trybie natychmiastowym z powodu naruszenia §17, §18 i §19 OWULO. Te okoliczności nie były sporne pomiędzy stronami.

Między stronami nie było także sporu co do tego, że zabezpieczeniem wykonania przez pozwanych obowiązków wynikających z umowy, w szczególności zapłaty opłat leasingowych i innych należności strony powodowej, stanowił weksel własny wystawiony przez pozwanych.

Z uwagi na to, że pozwani P. C. i Z. C. (1) w ustawowym terminie wnieśli zarzuty od nakazu zapłaty wydanego na podstawie weksla, powołując się na okoliczności wynikające z łączącej strony umowy leasingu, przedmiotowy spór z płaszczyzny stosunku prawa wekslowego przeniósł się na ogólną płaszczyznę stosunku prawa cywilnego. W judykaturze utrwalony jest pogląd, zgodnie z którym w postępowaniu nakazowym po wniesieniu zarzutów od nakazu zapłaty dopuszczalne jest powoływanie się na podstawę faktyczną i prawną, wynikającą z łączącej strony stosunku prawnego, w związku z którym został wystawiony weksel gwarancyjny (por. uchwałę składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 1967 r. III CZP 19/66 OSNCP 1968/5 poz. 79 i uchwałę Połączonych Izb: Cywilnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 24 kwietnia 1972 r. III PZP 17/70 OSNCP 1973/5 poz.72). Wystawienie weksla gwarancyjnego ma bowiem na celu zabezpieczenie zobowiązania ze stosunku cywilnoprawnego (podstawowego) i polega na tym, iż dłużnik stosunku „podstawowego” podpisuje blankiet wekslowy, wręcza go wierzycielowi, upoważniając go do wypełnienia stosownie do wyników obrachunku „podstawowego” stosunku prawnego. Przez te czynności przydana zostaje wierzycielowi dodatkowa podstawa w postaci zobowiązania wekslowego. Umożliwia to wierzycielom dochodzenie roszczeń nie tylko w drodze zwykłego procesu, lecz także w postępowaniu odrębnym nakazowym.

W toku procesu pozwani zarzucili, że wypełnienie weksla na kwotę 95 260,64 zł nastąpiło niezgodnie z łączącym strony porozumieniem wekslowym. Zgodnie bowiem z tym dokumentem strona powodowa została upoważniona do wypełnienia przedmiotowego papieru wartościowego na kwotę zadłużenia pozwanego z tytułu umowy leasingu operacyjnego.

Pozwani przede wszystkim stwierdzili, że kwota 95 260,64 zł nie odpowiada wysokości ewentualnych wierzytelności, a w szczególności wskazywali, że powodowa spółka sprzedała przedmiot leasingu za cenę zaniżoną. Wobec tego, spornym było, czy wystawiony weksel został wypełniony przez stronę powodową prawidłowo w zakresie sumy wekslowej. Innymi słowy, zasadnicze znaczenie miało w sprawie ustalenie, czy kwota, na którą weksel został wypełniony, odpowiadała zadłużeniu pozwanych wobec strony powodowej, wynikającemu z umowy leasingu, po jej rozwiązaniu przez stronę powodową (finansującego), ze skutkiem natychmiastowym, z przyczyn objętych odpowiedzialnością pozwanych (korzystającego).

W ocenie Sądu pozwani nie wykazali, aby kwota dochodzona przez powoda była zawyżona. A podkreślić należy, że to na pozwanych, którzy w zarzutach od nakazu zapłaty powołał się na to, że wpisana przez stronę powodową w wekslu kwota nie miała uzasadnienia w objętym zabezpieczeniem stosunku wynikającym z umowy leasingu, spoczywał ciężar dowodu tej okoliczności pod rygorem nieuwzględnienia wniesionych zarzutów.

Pozwani wskazywali bowiem, że przedmiot leasingu został sprzedany po cenie zaniżonej w porównaniu do jego rynkowej, przez co zaległa kwota 95 260,64 zł nie stanowi rzeczywistej wysokości zadłużenia.

Ustosunkowując się do treści tego zarzutu wskazać należy, że zgodnie z zawartą przez strony umową (§ 20 ust. 3 OWULO) w przypadku natychmiastowego rozwiązania umowy wysokość pozostałych do uiszczenia opłat leasingowych pomniejsza się o wartość netto (bez podatku VAT) uzyskaną ze sprzedaży leasingu, o ile sprzedaż ta odbędzie się w terminie 60 dni od daty przejścia przedmiotu leasingu.

W związku z rozwiązaniem umowy leasingu, pozwani mieli obowiązek w pierwszej kolejności zwrócić ciągnik siodłowy oraz zapłacić wszystkie należności strony powodowej, jakie stały się wymagalne do dnia rozwiązania umowy leasingu.

Według art. 709¹⁵ k.c., w razie wypowiedzenia przez finansującego umowy leasingu na skutek okoliczności, za które korzystający ponosi odpowiedzialność, finansujący może żądać od korzystającego natychmiastowego zapłacenia wszystkich przewidzianych w umowie, a niezapłaconych rat, pomniejszonych o korzyści, jakie finansujący uzyskał wskutek ich zapłaty przed umówionym terminem i rozwiązania umowy leasingu.

Strona powodowa niezwłocznie po dokonaniu przez pozwanych zwrotu przedmiotowego samochodu, zleciła rzeczoznawcy sporządzenie ekspertyzy technicznej obejmującej ocenę stanu technicznego oraz wartości rynkowej spornego pojazdu. Zgodnie z treścią wspomnianej ekspertyzy technicznej, wartość netto pojazdu, na datę sporządzenia wyceny, wynosiła 51 700 zł. Jak wynika z akt sprawy, ostatecznie strona powodowa sprzedała ww. pojazd za cenę 65 000 zł netto, a zatem sprzedała pojazd za cenę nawet przekraczającą jej ustaloną przez rzeczoznawcę wartość rynkową.

W tym miejscu podkreślić należy, że korzyścią finansującego, którą może on odliczyć na podstawie art. 709¹⁵ k.c. w przypadku wypowiedzenia umowy z winy korzystającego, jest rzeczywista wartość pojazdu uzyskana ze sprzedaży leasingu wyznaczona przez popyt i podaż na rynku, a nie wartość rynkowa przedmiotu leasingu, a więc wartość, za jaką potencjalnie może on zbyć przedmiot leasingu. Trzeba bowiem pamiętać, że tak naprawdę to rynek dyktuje wartość sprzedaży pojazdów.

Ponadto, taki sposób rozliczenia przyjęły strony w § 20 ust. 3 OWULO, zgodnie z którym w przypadku rozwiązania umowy wysokość pozostałych do uiszczenia opłat miała być pomniejszona się o wartość netto, uzyskaną ze sprzedaży przedmiotu leasingu, o ile sprzedaż ta odbędzie się w terminie 60 dni od daty przejęcia przedmiotu leasingu. Właśnie tak określona, wyrażona w wielkości netto, cena stanowi korzyść w rozumieniu art. 709¹⁵ kc.

Takie stanowisko wynika też z treści przepisu art. 709¹⁵ k.c. Korzyścią w przypadku zbycia pojazdu w rozumieniu tego artykułu jest realna (nie zaś teoretyczna) korzyść, jaką leasingobiorca uzyskał z dalszego zadysponowania rzeczą. Powyższe stanowisko zostało także zaaprobowane przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 12.2013 r., sygn. akt V CSK 566/12. Sąd Najwyższy wskazał, że korzyść o której mowa w art. 709¹⁵ k.c. nie musi powstać już w chwili rozwiązania umowy. Należy bowiem uwzględnić korzyści uzyskane przez leasingodawcę w okresie od rozwiązania umowy do czasu, na który umowa leasingu została zawarta. Sąd Najwyższy podkreślił, że w przypadku sprzedaży leasingowej uzyskanie korzyści należy wiązać z realnie powstałym, a nie tylko potencjalnie możliwym do uzyskania dochodem z rzeczy, a więc przede wszystkim - z uzyskaną przez leasingodawcę (sprzedawcę) ceną sprzedaży. Umowa sprzedaży stanowi bowiem konsekwencję wcześniejszego rozwiązania umowy leasingu i jest wykonaniem przyjętego przez leasingodawcę traktowego obowiązku sprzedaży przedmiotu leasingu po wykonaniu uprawnienia do wiązania umowy, przewidzianego w art. 709¹⁵ k.c.

Pogląd podobny wyraził Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w sprawie I ACa 510/11 oraz w wyroku z dnia 25 kwietnia 2012 r., w sprawie I ACa 369/12, gdzie podkreślił, że korzyść leasingodawcy z wcześniejszego rozwiązania umowy w żadnym wypadku nie może odpowiadać obiektywnej wartości przedmiotu leasingu. Do takiego wniosku nie uprawnia art. 709¹⁵ k.c., który przede wszystkim ma na celu zrekompensowanie szkody poniesionej przez leasingodawcę, zakupującego przedmiot leasingu z własnych środków, wedle wyboru leasingobiorcy, z zamiarem osiągnięcia zysku z oddania go do używania, a nie na potrzeby własne. Cel kompensacyjny zostaje spełniony przez natychmiastową spłatę wszystkich przewidzianych umową, niezapłaconych rat, pomniejszonych o korzyści wynikające z wcześniejszej spłaty oraz przedwczesnego rozwiązania umowy leasingu. Jak wskazał Sąd Apelacyjny, nie jest taką korzyścią samo odzyskanie przedmiotu leasingu, skoro w założeniu nie ma służyć leasingodawcy i jako taki jest dla niego bezwartościowy

Nawet gdyby przyjąć stanowisko inne, to zauważyć należy, że to do pozwanych należał obowiązek wykazania podstaw do zakwestionowania wartości pojazdu, czego nie uczynili.

W ocenie Sądu, pozwani nie wykazali w żaden sposób, by przy sprzedaży strona powodowa nie wykazała nienależytej staranności (art. 354 k.c., 355 k.c.).

Zważyć również należy, że zgodnie z § 20 ust. 3 Ogólnych Warunków Umowy Leasingu Operacyjnego leasingobiorcy przysługiwało prawo uczestniczenia w poleasingowej sprzedaży przedmiotu leasingu, w szczególności poprzez wskazywanie leasingodawcy osób zainteresowanych nabyciem przedmiotu leasingu. W interesie pozwanych było, aby zaangażowali się w poszukiwanie nabywcy dla przedmiotu leasingu, który będzie gotów nabyć ten przedmiot leasingu za jak najwyższą cenę.

Uznając, iż w rozpoznawanej sprawie brak jest podstaw do przyjęcia twierdzenia, że strona powodowa dokonała sprzedaży przedmiotu leasingu niezgodnie z treścią art. 709¹⁵ k.c. i OWULO, w szczególności, że cena sprzedaży przekraczała ustaloną przez rzeczoznawcę wartość rynkową (cenę wywoławczą) Sąd oddalił wniosek strony powodowej o przeprowadzenie dowodu z zeznania świadka M. S., jako bezprzedmiotowy. Nie zasługuje również na uwzględnienie podniesiony przez pozwanych zarzut wygaśnięcia zobowiązania wobec niemożliwości świadczenia z powodu trudnej sytuacji finansowej pozwanych. Zasadnie wskazuje strona powodowa, że brak środków pieniężnych na realizację umowy nie oznacza niemożliwości świadczenia w rozumieniu art. 475 k.c., gdyż dłużnik zawsze odpowiada za swoją zdolność płatniczą. Trudności dłużnika w wykonaniu jakichkolwiek świadczeń pieniężnych nie powinny być zatem zrównywane z niemożliwością świadczenia, nawet w wypadku jego niewypłacalności. Zawsze istnieje prawdopodobieństwo, że stan ten może ulec zmianie, podczas gdy dla zaistnienia niemożliwości świadczenia konieczne jest, aby stan ten miał charakter trwały (wyrok SN z dnia 9 lutego 2000 r., III CKN 598/98, LEX nr 52731; wyrok SN z dnia 10 kwietnia 2003 r., III CKN 1320/00, PS 2005, nr 1, s. 180). Pozwani nie powołali również żadnych wniosków dowodowych dotyczących braku możliwości spełnienia świadczenia, wskazując jedynie ogólnie, że w tamtym czasie miał miejsce kryzys finansowy. Okoliczność ta pozostaje jednak bez wpływu na zobowiązanie pozwanych.

W wezwaniu do wykupienia weksla strona powodowa w szczegółowy sposób opisała poszczególne składniki składające się na dochodzoną pozewem kwotę, na którą wypełniony został weksel. Podstawę naliczenia powyższej należności stanowił przepis § 20 ust. 2 w zw. z § 20 ust. 1 OWULO, zgodnie z którym w przypadku rozwiązania umowy leasingu w trybie natychmiastowym leasingodawca ma prawo do żądania zapłaty wszystkich pozostałych opłat leasingowych wraz z równowartością ceny sprzedaży poleasingowej. W związku z powyższym, patrząc przez pryzmat cytowanych postanowień umowy łączącej strony, w tym ogólnych warunków umowy leasingu Sąd uznał, iż kwota zadłużenia pozwanych z tytułu umowy leasingu wynikająca z wezwania do wykupu weksla z dnia 19.08.2010r. została w całości obliczona przez stronę powodową w sposób prawidłowy.

Na łączną kwotę zadłużenia w wysokości 95 260,64 zł złożyły się następujące należności:

- zaległości wynikające z wystawionych faktur – 11 053,70 zł
- przyszłe raty wraz z wartością wykupu w wysokości 46 832,56 CHF zdyskontowane wg stopy procentowej 11%, co daje kwotę 46 775,68CHF przeliczone wg kursu 1CHF = 3 1121 zł - 145 570,60 zł;
- koszty ekspertyzy – 300 zł;
- koszty windykacji – 2 593,27 zł;

Przy czym przyszłe raty zostały pomniejszone o kwotę 65 000 zł.

Mając na uwadze powyższe, Sąd uznał, że w strona powodowa prawidłowo wypełniła weksel na kwotę dochodzoną pozewem.

Wypada jeszcze wskazać, że podniesiony przez pozwanych zarzut sprzeczności postanowień deklaracji wekslowej z zasadami współżycia społecznego w żadnej mierze nie zasługiwał na uwzględnienie. Określenie, iż strona powodowa może dochodzić kosztów powstałych z jakiegokolwiek tytułu nie oznacza wcale, że strona powodowa w sposób zupełnie dowolny może kształtować wysokość sumy wekslowej. Na sumę wekslową mogą bowiem składać się jedynie zobowiązanie pozwanych wynikające z rozliczenia umowy leasingu nr (...), tj. raty leasingowe oraz inne koszty

powstałe w związku z rozwiązaniem umowy leasingu, których istnienie i wysokości nie była przez pozwanych kwestionowana. Skoro wystawiony weksel stanowi zabezpieczenie prawidłowego wykonania zobowiązań pozwanych w związku z zawartą umową leasingu, to działanie pozwanych polegające na dochodzeniu swoich wierzytelności na podstawie wypełnionego weksla nie może być uznane za sprzeczne z zasadami uczciwości kupieckiej, jak wskazują pozwani.

Z tych przyczyn Sąd, na podstawie art. 496 k.p.c. utrzymał w całości nakaz zapłaty z dnia z 15.12.2014 r. wydany w postępowaniu nakazowym w punkcie I sentencji wyroku.

Orzeczenie w przedmiocie odsetek znajduje uzasadnienie w art. 481 § 1 k.c. zgodnie z którym jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia. W myśl § 2 cytowanego przepisu jeżeli stopa odsetek nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe. Ponieważ termin płatności został oznaczony w wekslu na 20.12.2011 r. poczynając od dnia następnego, tj. od 21.12.2011 r. bieżą odsetki ustawowe.

O kosztach procesu w punkcie II sentencji wyroku Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c., który stanowi, że strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Sąd zasądził od pozwanych solidarnie na rzecz strony powodowej, która była reprezentowana przez pełnomocnika koszty zastępstwa procesowego w kwocie 3 600 zł ustalone na podstawie § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu wraz z opłatą od pełnomocnictwa 17 zł.